

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

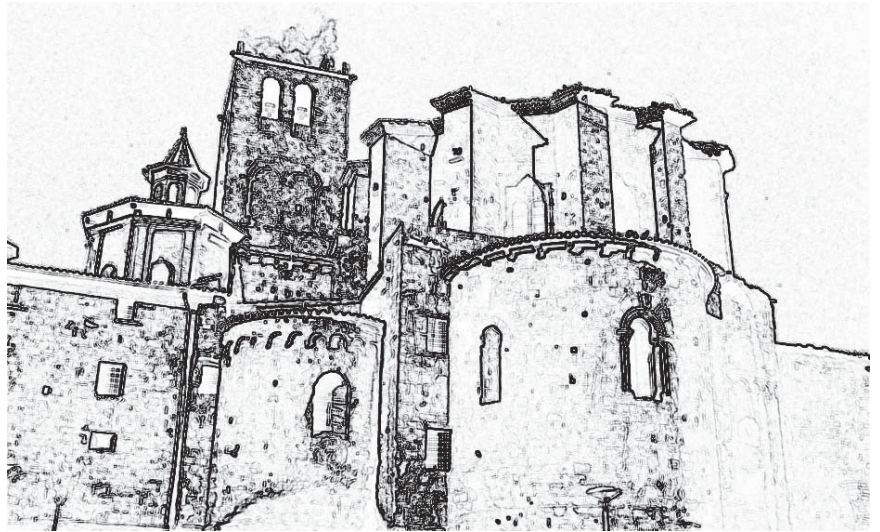
Núm 8 - juny de 2008

LES CAUSES D'UN MALESTAR

Francament, no estem gaire contents del nostre bisbe. Cada vegada menys. Voldríem d'ell un altre tipus de govern, de tracte, de relacions...

Fa la impressió que el bisbe Traserra va arribar a Solsona amb una sèrie d'idees preconcebudes, que li han impedit adonar-se del terreny que trepitja. A la diòcesi de Solsona estàvem acostumats a un clima familiar. Ho permetia el fet de ser una diòcesi petita en què es pot dir que tots ens coneixem. Això feia que tampoc no tinguéssim necessitat de gaires normes ni burocràcia. El tracte amb el bisbe era directe i parlant la gent s'entenen. A la llum del Concili, ens havíem acostumat a donar importància a allò que la té, les persones, i a fer, fins a cert punt, cas omís d'allò que no en té tanta, especialment dels juridicisms. Havíem après, com diria un pagès, a destriar el gra de la palla. En general, podem dir que entre nosaltres -capellans i laics- regnava un clima d'amistat i solidaritat, que feia que qualsevol cosa del bisbat la sentíssim com a nostra.

Al bisbe Traserra li devia semblar tot plegat un desgavell. I ja d'entrada es va proposar fer neteja de trastos vells i d'andròmines perilloses i posar les coses en ordre. Amb aquesta finalitat, va implantar un govern rígid, absorbent i personalista,

d'esquena al poble, compartit només pel seu secretari i factòtum, Xavier Novell. Jurista com és, disposava de l'eina insuperable del dret. I, esgrimint el Dret Canònic, ha intentat enquadrar tota la vida i organització de la diòcesi en funció dels seus propòsits i conveniències. La intervenció dels consells diocesans, desvirtuats tant per la designació dels seus membres com per les seves atribucions, s'ha limitat a l'aprovació de normes i decrets. L'aplicació estricta de la llei, sense la deguda atenció a les persones, ha causat la impressió d'una falta absoluta d'humanitat i ha deixat un rastre de ferides, ressentiments i malficiacions.

Aquesta activitat normativa l'ha invertida molt especialment en l'àmbit de l'economia, una de les seves obsessions, fo-

mentant un sistema pragmàtic d'estipendis i aranzels, que, a poc a poc, ha anat substituint el sistema anomenat de l'"Ajuda a l'Església", basat en els principis de la gratuïtat de serveis i de la solidaritat entre parròquies riques i pobres. Però, a part de la seva centralització, que fa que gairebé tot es controli i s'administri des del bisbat, el pitjor és que el sistema actual consagra una dicotomia radical entre l'economia de la cúpula i la de la base, entre la del bisbat i la de les parròquies i capellans, sense transvasaments possibles, a no ser que sigui, en el millor dels casos, en concepte de préstec i amb interessos retroactius. Com si es tractés de dues economies rivals, per no dir enemigues. Com si no treballéssim tots per la mateixa causa. I no cal dir que la moneda

sempre sol caure del costat del bisbat.

Però seríem injustos si semblés que l'activitat del bisbe Trasserra i del seu equip s'ha limitat a posar ordre a la casa. No hi manquen pas activitats pastorals, però totes monopolitzades pel mateix grupet. A través d'ell, el bisbe Trasserra ha pogut endegar, per mitjà de l'Escola de Formació de Laics (abans d'Agents de Pastoral), una pastoral audaç, impactant i elitista i fins aparentment moderna, si bé de continguts preconciars. Una pastoral que restaura molts dels murs que a nosaltres tant ens havia costat enderrocar. Ens alegrem del bé que hagi pogut fer aquesta pastoral, però lamentem profundament que hagi servit per obrir una bretxa irreparable entre capellans i laics de primera i de segona classe, entre agents qualificats de pastoral i peons encarregats de cobrir les seves funcions ordinàries, entre capellans joves i capellans grans. Això fa que molts capellans i laics se sentin discriminats, menystinguts

i fins alguna vegada maltractats. És veritat que el grup ens informa de les seves activitats, però, en no poder participar-hi per a res, tampoc no podem sentir-les com a nostres.

Què demanaríem? Res de l'altre món. Demanaríem un bisbe més proper, més humà, que fos el bisbe de tots. Que governés, no pas a cop de decrets, sinó de diàleg i bona entesa. Voldríem una diòcesi que s'assemblés més a una família que no pas a una empresa. Potser no tan polida i ordenada, però en què tothom s'hi pogués sentir útil i com a casa. Una diòcesi en la qual el més important fossin les persones, que en ella poguessin sentir-se escoltades i acollides i no pas discriminades per l'edat o la diferent manera de pensar. Una diòcesi basada en una veritable comunió i corresponsabilitat que fessin possible la deliberació i participació de tothom, de manera que tots poguéssim experimentar com a nostres els seus projectes i realitzacions, els seus èxits i fracassos. Una

diòcesi en què l'estimació i la confiança dissipessin els recels i ressentiments. Creiem que una de les coses que ens fa més mal és la falta de tracte i comunicació. En fi, una diòcesi en què tots, capellans i laics poguéssim ajudar-nos a viure i comunicar amb senzillesa la nostra fe i enfrontar l'actual situació difícil de l'Església amb pau i amb esperança. El bisbe hauria de tenir en compte que la major part dels capellans, com també dels laics que participen a les nostres celebracions, som grans, estem cansats i desencisats. Ens hem escarrassat tota la vida per la causa de Jesús i de l'Església i no hem pescat res. Necessitem més comprensió i encoratjament que no pas sancions i lliçons de dret i teologia.

Diem això, perquè creiem que la situació general de la diòcesi s'està deteriorant a marxes forçades. El bisbe que vingui no sabem què en podrà aprofitar. I ho diem públicament perquè els pronunciaments privats no serveixen de res. □

La jubilació forçosa dels capellans

Ja fa un temps que el nostre bisbe va aconseguir del Consell del Presbiteri l'aprovació d'un decret segons el qual, en complir els 75 anys, el rector està obligat a presentar la renúncia del seu càrrec, que quasi automàticament passa al rector de la parròquia de referència, quedant ell, en el millor dels casos adscrit a la seva antiga parròquia.

Amb raó s'ha discutit la validesa d'aquesta llei, pel fet de transcendir o sobrepassar els termes del cànon 538, par. 3, que diu textualment: *"El rector que ha complert setanta-cinc anys d'edat és pregat de presentar la renúncia del càrrec al bisbe diocesà, el qual, després d'examinar les circumstàncies de la persona i del lloc, en decidirà l'acceptació o el diferiment"*. En el cas de la norma esmentada, el rector és obligat a presentar la renúncia i el bisbe no fa distin-

cions ni de persona ni de lloc.

Però, a part de la seva validesa, ens demanem: ¿Quins avantatges pot tenir aquesta norma en una situació de tanta penúria de capellans? Què passaria si tots aquests capellans destituïts del seu títol de rector es retiressin de debò? És que acumulant la responsabilitat de les diverses parròquies sobre el rector de referència, aquesta s'exerceix millor? Per altra banda, es té molt poc en compte la persona. Hi ha rectors que, destituïts del seu títol i de les seves responsabilitats, se senten menystinguts i fins i tot anorreats.

L'únic avantatge que hi veiem, per part del bisbe, no és altre que la possibilitat de concentrar la responsabilitat de la diòcesi en unes poques persones de la seva devoció i la d'aparcar, si s'escau, algun rector repatani.